

Postanowieniem z dnia 15 września 2022 r. Trybunał (ósma izba) odrzucił odwołanie w części w jakiej jest ono oczywiście niedopuszczalne i oddalił je w części w jakiej jest ono oczywiście bezzasadne oraz obciążył wnoszącą je stronę jej własnymi kosztami.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 6 kwietnia 2022 r. w sprawie T-516/20, Mandelay v EUIPO – Qx World, wniesione w dniu 17 czerwca 2022 r. przez Mandelay Magyarország Kereskedelmi Kft. (Mandelay Kft.)

(Sprawa C-405/22 P)

(2022/C 482/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mandelay Magyarország Kereskedelmi Kft. (Mandelay Kft.) (przedstawiciele: V. Luszcz, C. Sár i E. Ulviczki, ügyvédek)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2022 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) odmówił przyjęcia odwołania do rozpoznania oraz obciążył Mandelay Kft. własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 21 lipca 2022 r. – Novo Banco SA – Sucursal en España, Banco de Portugal, Fundo de Resolução/C.F.O.

(Sprawa C-498/22)

(2022/C 482/05)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Novo Banco SA – Sucursal en España, Banco de Portugal, Fundo de Resolução

Druga strona postępowania: C.F.O.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/24 oznaczająca uznanie w przyjmującym państwie członkowskim skutków decyzji właściwego organu administracji państwa członkowskiego pochodzenia, która nie została opublikowana zgodnie z wymogami określonymi w art. 6 ust. 1–4 dyrektywy 2001/24 (¹), jest zgodna z prawem podstawowym do skutecznego środka prawnego zapisanym w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), ogólną zasadą pewności prawa i zasadą równości oraz zakazem wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową wynikającym z art. 21 ust. 2 karty?
- 2) Czy wykładnia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/24 oznaczająca uznanie w przyjmującym państwie członkowskim skutków decyzji właściwego organu administracji państwa członkowskiego pochodzenia, w drodze której wyłączono określone obowiązki z przeniesienia na „bank pomostowy” zwykłej działalności i szeregu składników majątkowych, do których mają zastosowanie środki służące reorganizacji, gdy samo późniejsze działanie „banku pomostowego”, kontrolowanego przez organ publiczny stosujący prawo Unii stworzyło u klientów z przyjmującego państwa członkowskiego uzasadnione oczekiwanie, że bank ten przejął zobowiązania związane z obowiązkami, które bank objęty środkami służącymi reorganizacji miał w stosunku do tych klientów?

- 3) Czy wykładnia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/24 oznaczająca uznanie w przyjmującym państwie członkowskim skutków decyzji właściwego organu administracji państwa członkowskiego pochodzenia, w drodze której przeniesiono na „bank pomostowy” status wierzyciela w umowie kredytu hipotecznego, ale pozostawiono w banku będącym na progu upadłości obowiązek zwrotu kredytobiorcy będącemu konsumentem kwot wpłaconych przez niego z powodu wykorzystania nieuczciwego warunku zawartego w tej umowie jest zgodna z podstawowym prawem własności określonym w art. 17 karty, z zasadą wysokiego poziomu ochrony konsumentów wynikającą z art. 38 karty, art. 6 ust. 1 dyrektywy 1993/13/EWG⁽²⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. i z ogólną zasadą pewności prawa?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych (Dz.U. 2001, L 125, s. 15).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo
(Hiszpania) w dniu 22 lipca 2022 r. – Novo Banco SA – Sucursal en España, Banco de Portugal, Fundo
de Resolução/J.M.F.T., M.H.D.S**

(Sprawa C-499/22)

(2022/C 482/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i druga strona postępowania: Novo Banco SA – Sucursal en España, Banco de Portugal, Fundo de Resolução

Druga strona postępowania i strona skarżąca: J.M.F.T., M.H.D.S

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/24 oznaczająca uznanie w przyjmującym państwie członkowskim skutków decyzji właściwego organu administracji państwa członkowskiego pochodzenia, która nie została opublikowana zgodnie z wymogami określonymi w art. 6 ust. 1–4 dyrektywy 2001/24⁽¹⁾, jest zgodna z prawem podstawowym do skutecznego środka prawnego zapisanym w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), ogólną zasadą pewności prawa i zasadą równości oraz zakazem wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową wynikającym z art. 21 ust. 2 karty?
- 2) Czy wykładnia art. 3 ust. 2 dyrektywy 2001/24 oznaczająca uznanie w przyjmującym państwie członkowskim skutków decyzji właściwego organu administracji państwa członkowskiego pochodzenia, w drodze której wyłączono określone obowiązki z przeniesienia na „bank pomostowy” zwykłej działalności i szeregu składników majątkowych, do których mają zastosowanie środki służące reorganizacji, gdy samo późniejsze działanie „banku pomostowego”, kontrolowanego przez organ publiczny stosujący prawo Unii stworzyło u klientów z przyjmującego państwa członkowskiego uzasadnione oczekiwanie, że bank ten przejął zobowiązania związane z obowiązkami, które bank objęty środkami służącymi reorganizacji miał w stosunku do tych klientów?